

60 jaar Bevrijding Bevrijd of Bezet?

van Holocaust tot Euthanasie

drs. L.P. Dorenbos

April 2005
Schreeuw om Leven – Hilversum

Titel: 60 jaar Bevrijding – Bevrijd of Bezet?
drs. L.P. Dorenbos
Hilversum – Stichting Schreeuw om Leven
Uitgave april 2005

ISBN 90-71732-58-4
NUR 707

Trefwoorden: bijbel, profetie, Israël, abortus, euthanasie

© Stichting Schreeuw om Leven – Hilversum 2005
Ruitersweg 35-37, 1211 KT Hilversum
Tel. 035 624-4352, Fax 035 624-9141
E-mail info@schreeuwomleven.nl
Internet www.schreeuwomleven.nl

Bijbelcitataten NBG vertaling 1951

Omslag Cees Baanvinger, Zoetermeer
Vormgeving Joop B. Buker, *Joel assist*, Bloemendaal

Inhoud

Inleiding: Van “Wir haben es nicht gewusst” naar “Wir haben nichts gelernt	5
Een enkeltje Auschwitz of een enkeltje aborteur	9
Die ene baby van Westerbork achtervolgt mij	27

60 jaar Bevrijding Bevrijd of bezet?

Inleiding:

Van

“Wir haben es nicht gewusst”,

naar

“Wir haben nichts gelernt!”

L.P. Dorenbos

Wanneer worden we bevrijd?

Toen we op woensdag 12 april aanwezig waren bij de herdenking van de bevrijding van het Kamp Westerbork en bij de bijeenkomst in het Provinciehuis in Assen komen bij mij, als oud Assenaar, maar vooral ook na de indringende gesprekken met de overlevenden, zoals de familie Sam en Truus Stern uit Hoogeveen, de geactualiseerde herinneringen, als een appèl voor vandaag, weer zeer duidelijk boven.

We staan ook vlak voor de Dodenherdenking op 4 mei en de Herdenking van de Bevrijding 5 mei. Waarom herdenken we eigenlijk op 4 mei nooit de Joodse holocaust? Zelf geboren in 1942 komt deze vraag steeds manifester bij mij op. Wat is er toch aan de hand? Zijn we dan nog niet bevrijd?

Als we heel stil in ons bed lagen,

konden we in ons huis in de Middenstraat in Assen vlak bij het spoor, al vanaf Hooghalen het tsjoeke-tsjoeke gedreun van de locomotief horen. Eerst heel ver weg en dan als maar harder, totdat samen met het wielgedender de trein met wagons vlak langs ons huis aan de spoorbaan voorbij trok. Ik zie scherp voor me hoe ik als driejarige kleuter bij de Duitse loopgraven achter ons huis speelde en hoe ik met mijn schepje de oprukkende Canadezen, die ons kwamen bevrijden, hielp het opgeblazen bruggetje in de Dennenweg met zand te dempen. Even later aten we mee uit de grote keuken die ze op de Zandweg neerzetten.

Mijn moeder vertelde van de treinen

die elke dinsdag om 1 uur 's middags langzaam bij ons huis langs rangeerden en hoe de Joden riepen en probeerden briefjes uit de trein te gooien en hoe de langs de trein patrouillerende Duitse soldaten ze dan oppakten en in hun zak stopten. De treinen gingen maar in één richting, enkele reis Auschwitz. De meesten kwamen nooit meer terug.

Geboren in juni 1942, ruim 60 jaar geleden, besef ik nu met een schok dat ik alle treinen met die duizenden Joden, die niet meer terugkwamen, in mijn jonge jaren langs heb horen komen. Ik kan er niet mee leven. Op zoek naar de wortels van het antisemitisme beland ik in een apocalyptische scenario in bijbels perspectief, waar je ogen, oren, denken en hart van duizelen. Hoe is het mogelijk dat in het hoog ontwikkelde Europa van wetenschap en cultuur deze genocide, plaatsvond en nu, 60 jaar later, het “nooit meer” van na de oorlog angstig omgezet wordt in een onzeker gevoel van onmacht als de gesel van etnisch en antisemitisch geweld weer in alle hevigheid lijkt los te barsten op vele plaatsen in de wereld.

De verhullende drogreden

“Wir haben es nicht gewusst” gaat over in de harde feitelijkheid “Wir haben nichts gelernt”. Je zult maar Jood zijn of anderszins etnisch in het verdomhoekje zitten. Met een niet meer in de hand te houden verloederende criminaliteit is voor ieder die niet past in het rijtje van de toevallige machthebbers zijn leven getekend en zijn vonnis geveld.

Ik wil terug naar Assen. Ik wil terug naar Westerbork. Ik wil een boek schrijven: “langs de spoorbaan terug” uit Auschwitz. Ik wil weten wat er gebeurde, wat de mensen dachten, wat ze zagen zowel in als buiten de wagons. Wat gebeurde er in alle plaatsen die de trein passeerde. Stond overal het sein op groen? Is er dan nooit iemand voor die trein gesprongen? Wat een gigantische logistieke organisatie om in zo korte tijd zes miljoen Joden te “vernichten!” Honderdduizenden mensen hebben daar aan meegewerkt. Ook in ons land!

Ik ontkom maar niet aan de macabere gedachte

dat de poort van Auschwitz nog als maar open staat. De zorg over de groeiende liefdeloosheid, bij herhaling geuit door onze Koningin, krijgt een onpeilbare diepte in de eeuwige vlam van Yad Vashem. De hand van God tekent, als in bijbelse tijden van het Babylon van Daniël, op de muur van ons welvaartspaleis om ieders leven geboren en ongeborn, kwaliteitrijk en kwaliteitarm te koesteren als betrof het ons zelf. We hebben toch een antidiscriminatiewet en verdedigen toch ieders mensenrechten en zijn toch onvoorwaardelijk voor de bescherming van ieders leven, geboren en ongeborn! De praktijk is dat Joden steeds vaker wegens steeds grover geweld moeten vluchten voor het als een paddestoel opschietend antisemitisme in Oost-Europa.

De kanker van het door het christelijk dogma gevoede antisemitisme

dat de “Joden Jezus vermoord hebben” woekert nog steeds voort. De eeuwenoude “vervangingstheologie” waarin de Joden geen recht hebben op een eigen land en identiteit is nog steeds niet met wortel en tak uitgerooid, omdat dan de fundamenteën van katholieke en protestantse bolwerken wankelen. Voor een Jood is geen christen te vertrouwen, omdat zij zonder blikken of blozen hun Messias laten stoelen op een evidente exegetische leugen. Als Messias Jezus van de christenen de geprofeteerde Messias is, dan moeten evenzo de geprofeteerde eeuwigdurende beloften voor land en volk van Israël waar zijn. Wat moeten de Joden met een Messias in wiens naam ze alleen maar massaal zijn gediscrimineerd, verjaagd en uitgemoord. In het voor christenen dierbare kruis zien de Joden de betekenis van een moordend zwaard. We hebben

geen tijd meer om theekransjesachtig met de jodenvernietigende politieke en religieuze dogma's te spelen nu de golf van aanstormend antisemitisch geweld ons al weer overweldigt. In eigen land, in het verenigd Europa, in het oosten en in het Midden-Oosten.

Een enkeltje Auschwitz òf een enkeltje aborteur

L.P. Dorenbos

Ik ben in 1942 langs de spoorlijn in Assen geboren

en als wij in bed lagen dan hoorden we al van heel ver de stoomtrein aankomen. Hoe ver zou dat zijn? Steeds dichterbij. Steeds sneller kwam hij dichterbij. En met groot geweld denderde de trein dan langs ons huis. Aan het geluid wisten we hoe lang de trein ongeveer was. Er werd ook vaak door Engelse jagers op rangerende treinen geschoten. Mijn moeder vertelde dat het vaak gebeurde, als zij met ons bij de spoorwegovergang stond, dat plotseling Engelse jagers uit de lucht kwamen vallen en dan begonnen te schieten, waarop ze dan met ons in paniek wegluchtte naar de kelder van het dichtstbijzijnde huis. Ze vertelde ook van die grote bom die vlak naast ons huis in het weiland ontplofte en een enorme krater achterliet. Een fractie van een seconde eerder en ons huis en wij waren er niet meer geweest.

We sliepen beneden omdat boven alles kapot was.

Het was een grote chaos en 's nachts zaten we in de kamer tegen de bin-

nenmuur, samen met de wederzijdse burens. Het gat naar de keldertrap open zodat als de Duitsers kwamen mijn vader zich daar kon verbergen. Ik was toen goed twee, drie jaar oud. Zelf herinner ik me nog heel goed dat ik met mijn kleine schepje onze stad Assen heb bevrijd. De Canadezen kwamen en wij gingen met onze kleine schepjes met mijn broer naar de Dennenweg en we gingen de sloot dichtgooien, waarvan de Duitsers de brug hadden opgeblazen. Wij hebben Assen bevrijd. Ik zie het nog heel goed voor me. Ik heb Assen bevrijd!

Maar het is met deze zestigjarige herdenking van Assen

een dag na de bevrijding van Westerbork alsof ik al die treinen nu met een ander oor hoor langs komen. Ik heb al die treinen uit het kamp horen langs komen. Er gingen 92 treinen met 103.000 Joden langs mijn oor, langs mijn huis richting Auschwitz. Het kamp ken ik heel goed omdat na de oorlog de Ambonezen erin gehuisvest werden. Wij speelden vaak met onze schoolkameraadjes in dat kamp. Zij woonden in de barakken. Mijn moeder vertelde ook dat in het begin van onze straat een Joods gezin woonde. Een gezin met een Joodse vader. Hij werd weggehaald. Moeder vertelde dat het gezin langs de spoorbaan stond, omdat men wist dat in de trein die nu langs zou komen de man zich daarin zou bevinden. Je zag de handen. Je zag ze briefjes uit de trein gooien. Maar de Duitsers stonden dan al te wachten om die laatste levenstekens weg te nemen. Je zag ze bukken en de briefjes in hun zak stoppen.

Elke dinsdag om 1 uur kwam die trein.

Je zat er op de duur gewoon op te wachten. Ik vroeg: “wisten jullie dan niet waar die trein naar toe ging?” Neen ze wisten het niet. De trein ging naar Duitsland. Zelfs de Joden zelf wisten niet waar ze naar toe gingen. Dat het niet goed ging dat wist je, maar wat er gebeurde wist je niet. We zijn nu 60 jaar na de bevrijding. Maar toen de wereldleiders twee maanden geleden in Auschwitz waren om te gedenken dat de poorten van Auschwitz open gingen en wij op dat moment in de Nieuwe Kerk in Delft bijeen waren om te bidden zag ik dat de poorten weer dicht gingen. Want in de getto's van 2005 worden dit jaar 55 miljoen kleine kinderen samengebracht om in het afschuwelijke getto van de baarmoeder gedood te worden. Hoewel in het Hebreeuws voor baarmoeder en barm-

hartigheid hetzelfde woord gebruikt wordt, is het een plaats van de dood geworden. Daar waar barmhartigheid zou moeten heersen heerst de dood en de gruwelen. En al die mensen die toevallig wel geboren zijn, zijn geboren, omdat ze toevallig niet geaborteerd zijn. Dus zij die wel geboren worden zijn geboren vanuit een doodscultuur.

Daarnaast is er het andere getto van de euthanasie.

De concentratiekampen van vandaag zijn al weer volgepakt met het zogenaamde E4-programma. Het Euthanasie programma. Wij zitten hier omdat we leven in een doodscultuur omdat we toevallig niet geaborteerd zijn. Wij zijn ook schuldig. Wij hebben een abortus- en euthanasie wet, maar we zijn óók schuldig omdat abortus en euthanasie een gepasseerd station zijn voor de bijbelgetrouwe christenen. Wij zijn daar onderdeel van Wij staan schuldig. Ik voel me daar schuldig aan.

Het E4-programma vergelijk ik met het T4-programma

toen in Nazi-Duitsland vrachtwagens door de fabrieken werden omgebouwd om gehandicapten en demente mensen te vervoeren. De uitlaatgassen werden naar het afgesloten vrachtgedeelte geleid om tijdens de rit de mensen in de wagen te vergassen.

We kennen toch allemaal de films met de propaganda voor de verpleegsters die toch eigenlijk gebruikt moesten worden om gezonde mensen te verzorgen. Het is toch zonde dat zij hun tijd moesten besteden aan mensen die toch niets meer waard waren. "Ich klage an!" We kunnen natuurlijk zeggen dat was de dictatuur van Duitsland, maar voor de Duitsers zelfs was het niet de dictatuur. Het waren de evangelischen en de katholieken die rij aan rij, samen met hun leiders, hun grote Führer stonden toe te juichen op de massameetings. Er was gelukkig verzet in Duitsland. Er waren de Bonhoeffer's, maar de grote menigte stond achter Hitler.

Mijn grote probleem met deze herdenking

Mijn grote probleem met deze herdenking is dat we van bezetting tot bezetting zijn gegaan. Mijn orthodoxe Joodse vrienden zeggen dat er is

niets veranderd is. Het is zelfs nog erger dan toen. Als ongeboren kinderen niet meer veilig zijn in de moederschoot en oudere mensen dood gespoten worden, omdat ze geen waarde meer hebben, dan is dat de holocaust van vandaag aan de dag. In het Euthanasie rapport van de Nederlandse overheid, het Rammelink rapport blijkt dat er in 20.000 gevallen per jaar op een of andere manier sprake is van euthanasie en dat zelfs in 1000 gevallen per jaar zonder toestemming van de patiënt. Nog maar twee maanden geleden is de doodstrein van het E(uthanasie) 4-programma doorgetrokken toen de Tweede kamer de zaak besprak van een vrouw van 50 jaar die man en twee kinderen had verloren en die zich daarna heeft laten doodspuiten door een dokter uit Den Haag. Daarvan heeft de Tweede Kamer gezegd dat dit een uitzonderingsgeval, maar een geaccepteerde zaak is.

Uit vergelijking van de euthanasiepraktijk

in Nederland met het T4-programma voor de oorlog in Duitsland blijkt dat er geen verschil is. Het denken van de dokters, de politici, de juristen van toen lijkt als twee druppels water op het denken van nu. Niet alleen christenen komen tot deze conclusie. Als christenen worden we als een stelletje fanatici gezien die de mensen maar willen laten lijden. Maar de werkelijkheid is anders. Al jaren geleden heeft het beroemde VPRO programma “Beter dan God” duidelijk gemaakt welke consequenties euthanasie heeft. Nu enkele jaren later blijkt hoe ernstig de situatie is en hoe het leven bedreigd is. Het T4-programma van Hitler Duitsland werd gestopt door openlijk verzet van o.a. de bisschop van Münster bisschop von Galen die met gevaar voor eigen leven de brute praktijken van Hitler aan de kaak stelde. Hitler kon de steun van Munsterland niet missen en het T4-programma werd onderbroken. Zie ook het boek “Op Leven en Dood” uitgegeven door de Stichting Schreeuw om Leven, waar chronologisch een gedetailleerd overzicht wordt gegeven van wat er in de jaren voor de oorlog aan denken en doen is ontwikkeld in Duitsland. De Holocaust is niet uit de lucht komen vallen. Het is een langdurig en langzaam binnensluipend denken geweest waarvoor de natie werd klaar gemaakt. Lees ook het boekje: “En Bethel lag in Duitsland”. Het zijn aangrijpende verhalen.

Euthanasie is racistisch denken.

Het is het selectieprincipe van de subjectieve mens, de machthebber die bepaalt wie er wel en wie er niet mogen blijven leven. Het eugenetisch denken dat hoogtij vierde in Duitsland ondervond alom steun. Het Arische ras was waar de bevolking massaal aan mee wilde werken. Het was al in de dertiger jaren dat de slogans verschenen “die Joden sind unsere grosste Feinde”. En nauwelijks iemand die daar protest tegen aantekende. De Kristallnacht was de voorbode van een ramp die zich daarna zou voltrekken. De gaskamers waren gebouwd voor de gehandicapten en demente bejaarden, maar konden zonder probleem ook gebruikt worden voor de “Ausradierung” van de Joden. Hetgeen dan vervolgens ook gebeurd is. Weinig hoeft erover geschreven te worden. In het zuivere Arische ras pasten geen Joden, zigeuners en homofielen.

De machinerie van de gaskamers liep op rolletjes.

De verfijning werd met grote precisie doorgevoerd. Aan het einde van de oorlog was de wereld 6 miljoen Joden armer. Een vreselijke ramp. Als eenmaal het selectieprincipe toeslaat in de wereld dan zijn de gevolgen niet te overzien. Het is dan ook geen wonder dat Joden zich steeds meer bedreigd gaan voelen.

Hoe kan er liefde en respect in het algemeen voor de andere worden opgebracht, indien steeds meer kinderen bij toeval geboren worden? Als de liefde uit de moederschoot verdwijnt, is daarmee de liefde voor de ander in de samenleving verdwenen. Velen zien deze connectie niet omdat zij nog in de leugen rondarren alsof het bij abortus gaat om het wegnemen van een onbeduidend klompje slijm. Maar ieder weet en het is er bij een ieder ingeschapen, dat wat groeit onder het hart van de moeder, deel uitmaakt van haar lichaam en maar één doel heeft: geboren worden. Het selectieprincipe ligt bij de moeder, die beslist dat het ene kind wel en het andere kind niet geboren mag worden. Als eenmaal het selectieprincipe is geïntroduceerd, dan is de objectiviteit verdwenen, dat juist niemand in staat mag zijn om over de levensrechten van een ander te beslissen. Door de eeuwen heen is bewezen, dat niemand het recht kan toevertrouwd worden om te beslissen over het leven van de ander. Het is dan ook de in de grondwet vastgelegde norm dat ieder recht heeft op absolute bescherming van zijn of haar leven.

Als eenmaal de geobjectiveerde norm,

die gebaseerd is op het Joods-christelijke denken van het recht op leven van ieder mens is losgelaten, dan houdt men de wet van de mens over. Het is allemaal nog een slag dieper. Het is een geestelijke zaak. De mens is geschapen. God schept het leven en de mens rooft het weg. God schept het leven en de tegenstander van God, de duivel, die niet anders is gekomen dan om te roven en te stelen en te doden rooft het, als het ware uit de hand van de Schepper. Nog maar net is het leven ontstaan of wij roven het weg. Abortus is dan ook geen materiële en emotionele zaak. Abortus is een zaak van leven en dood in de hemelse gewesten. De moeder, het kind en de omgeving kortom de hele samenleving is er het slachtoffer van. De liefde slaat om in de haat. Hij, de duivel, is de mensenmoordenaar van den beginne. Alles wat niet gewenst is heeft recht om vernietigd te worden. Kaïn sloeg zijn broer Abel dood. De zonde heerst in de wereld. We zijn van nature geneigd God en onze naaste te haten. Het recht van de sterkste geldt. Het is het evolutionistisch denken dat bezit heeft genomen. Het eugenetisch denken is het darwinistisch evolutionistisch denken van de “survival of the fittest”. Alleen dat wat sterk is evolueert. Het gaat om het krijgen van een zuiver ras dat de voortplanting van een sterk en gezond ras garandeert. De mens is geworden tot een broedmachine. “Gute Nachwuchs” is het devies. Alles wat niet aan de norm voldoet mag/moet worden “ausgeradiert”.

Het kindje is niet gewenst,

dus het mag worden gedood. Met de wet in de hand. Het wordt niet als mens aangezien. Het is nog geen mens, want als het wel een mens zou zijn geweest dan zouden we het niet hebben mogen doden. Maar het is wel een mens. De moderne medisch wetenschap heeft laten zien dat het bij een ongeboren kind gaat om een mens met alles erop en eraan, dat alleen nog niet in staat zelfstandig buiten de baarmoeder te leven. Maar is een kind ook buiten de baarmoeder, tot aan de volwassenheid wanneer het op eigen benen kan staan, niet volkomen afhankelijk van liefde en bescherming van de moeder de ouders. Waar ligt arbitraire grens wat wel en niet leven of mens-zijn is. Een mens is mens in zijn unieke ontstaan op het moment van de bevruchting. Elke poging om een arbitraire grens aan te leggen is gedoemd te stranden in een eindeloze subjectivi-

teit, die ten koste gaat van het leven van het kind. Het blijft uiteindelijk een zaak van een beslissing of je een Leven laat leven of een Leven laat doden.

Het enkele feit van gewenst of ongewenst is de ergste vorm van discriminatie,

die men zich kan bedenken, want er is geen enkele objectieve maatstaf aan te leggen wat betreft het kind. Het kind is het subjectieve slachtoffer van een willekeurige beslissing. Het is een wrede vorm van selectie. Het kind is weerloos, heeft geen enkele stem, wordt naar de slachtbank geleid als een weerloos lam.

Nog afgezien van de gruwelijke manier waarop een einde wordt gemaakt aan het leven van het kind, is het vanuit een rationeel denken je niet voor te stellen dat de mensheid zo kan omspringen met zijn eigen soort. Dat wat het meest heilig en teer is het ongebooren kind, de baby is onderwerp van uitmoording geworden. Het is veel erger dan enig T4-programma dat in al zijn gruwelijkheden Duitsland eens heeft beheerst. Het gaat hier om veelbelovend nieuw leven ten dienste van de samenleving. Het wordt wreed in de moederschoot gedood. Het kan niet anders dan dat er een tijd komt dat de mensen zich verbaasd afvragen: Hoe heeft het zover kunnen komen? Wie heeft toch niet ingegrepen?

Waarom is het zo stil gebleven?

Waarom hebben mensen met gezond verstand de deuren van deze doodshuizen niet gebarricadeerd? Waarom is alles zo vlekkeloos en geruisloos verlopen? Dat neemt niet weg dat er een grote aanklacht wordt opgezonden naar de Schepper vanwege Zijn schepping als we denken ongestraft 55 miljoen van Zijn schepselen naar de martelkamers van de abortusklinieken te kunnen sturen. We halen een gruwelijk oordeel over ons heen. We liepen pas door de barakken in Auschwitz. Het was aandoenlijk. Het kleine babyweegschaaltje en de kleine kleertjes, alles netjes uitgestald. Heb je het gezien? Het is niet te geloven, zo schattig. Wat een schoften. Wat een beesten om moeders met baby's op de arm de gaskamer in te jagen. Om de crematoria erop te laten branden. Baby's opstoken. De gedachte alleen al maakt je woedend. Wie dat in zijn hersens haalt, heeft de hel over zich afgeroepen. Daarvoor be-

staat geen vergeving. Daar kun je geen goed woord voor opbrengen. Ik moet mijn gedachten niet te veel laten gaan. Want je wordt gek van deze gedachten. Wie bedenkt zoiets afschuwelijks? Dat je grote mensen meent te kunnen afmaken, dat is al niet voor te stellen, maar dat je je vergrijpt aan kinderen!

En dat in een hoogbeschaafde wereld,

waar wetenschap, cultuur en deftigheid voorname eigenschappen waren. Waar in de herenhuizen met kroonluchters het Hoog-duits gesproken werd. Het nette Duitsland van de twintiger en dertiger jaren. Om daar dan een hele machinerie op touw te zetten om een miljoen kinderen uit te moorden. Ik kan me voorstellen dat je in het kinderpaviljoen van Yad Vashem nooit uitgekeken en uitgeschreeuwd raakt. Wie van de overlevenden kan het verdragen dat ook de kinderen uit zijn familie zijn vergast?

Maar ook: wie van de vergassers

kan de rest van zijn leven leven met de gedachte dat hij meegeholpen heeft om de kinderen uit te moorden? Om rabbijn Friedrich van het Cheider aan te halen, die vertelt dat de bewakers in de concentratiekampen overdag kleine baby's tegen een boom doodsloten en dan 's avonds, op kerstavond, met de eigen kinderen op schoot bij de kerstboom weemoedig en vol vroomheid kerstliedjes zongen. De wetten golden. Maar niet voor de mensen in de concentratiekampen. Hoe kun je, als deze dingen onder de ogen van een ontwikkelde maatschappij van de twintigste eeuw gebeuren, ooit nog vertrouwen hebben in wat voor mensheid dan ook? We spreken niet over de Middeleeuwen, maar over onze eigen tijd. Wat heeft er nadien niet plaats gevonden en wat gebeurt er nu op dit ogenblik niet allemaal? De miljoenen in Cambodja, Rwanda, de Balkan, enz., enz, holocaust op holocaust.

Er is niets veranderd. Het gaat allemaal door.

Het is om een eind aan je leven te maken. Is er nog een weg uit deze ellende? Het lijkt wel een doodlopende weg, een bodemloze put, een

gebed zonder eind, enz., enz., enz.

Met de kleertjes in mijn gedachten en met het pro life-insigne op mijn revers vermenigvuldigen zich de gedachten. Wat is nu eigenlijk het verschil tussen net geboren kinderen, die geselecteerd worden om vergast te worden en nog niet geboren kinderen, die geselecteerd worden om in de moederschoot uiteengerukt te worden? Waar ligt de grens? Er is toch geen verschil? Het selectieprincipe is hetzelfde. Weerloze mensenkinderen worden op transport gesteld. Een enkeltje Auschwitz of een enkeltje aborteur. Hoe kun je als aborteur nog verder leven als je het ene na het andere kind uiteengerukt hebt? Het zijn de beulen van de abortusindustrie. Het is de machine van de dood. Er is geen principieel verschil.

Toch zijn er verschillen.

Want wie had ooit kunnen denken dat we 60 jaar na de bevrijding ons druk zouden moeten maken om miljoenen ongebornen kinderen te beschermen die bedreigd worden door abortuswetten en aborteurstangen? Hoe is het mogelijk dat in een tijd waarin we zeehondjes niet willen laten doodknuppelen, we zonder blikken of blozen de ongebornen kinderen, spartelend in hun bloed, laten uiteen rukken en nog wel in de moederschoot? Indien we toch allemaal beseften wat er gebeurde dan zouden we het toch wel uit ons hoofd laten? We zijn toch niet zo wreed dat we dit als maar door willen laten gaan? Er moet toch een methode zijn om de mensen aan het verstand te peuteren wat er werkelijk gebeurt in de moederschoot? Niemand wil toch aan dergelijke praktijken meedoen. Het moet zo zijn dat de meeste mensen niet op de hoogte zijn van deze gruwelijke praktijken. Het zal toch niet zo zijn dat de mensen al zover zijn afgestompt dat het ze allemaal maar “zo zo” laat. Dit kan niet. Met man en macht moeten we de leugen dat het bij abortus niet zou gaan om een echt mens de wereld uit helpen. Daar moeten we toch toe in staat zijn? Waar hebben we het anders over?

Wie bindt de kat de bel aan?

Ik wil wel helpen duwen. Het zijn juist de voorgangers die deze waarheid zien, die geroepen zijn om deze waarheid in hun gemeentes te verkondigen. Gelukkig worden we nog geraakt als mensen een dier mis-

handelen. We komen in rep en roer als een kat niet meer uit een boom durft te komen. We halen de brandweer erbij en morgen staat er een grote foto in de krant. We zijn geraakt als we, na lang wachten, eindelijk kleine eendjes uit hun ei zien komen. We zien de kleine gansjes in de vijver zwemmen en zijn boos wanneer we de volgende dag ontdekken dat hun aantal kleiner is, omdat de kat er een paar heeft opgegeten. We zijn emotioneel in beweging te zetten. We hebben een gevoel wat goed en kwaad is, gelukkig. We kunnen medelijden krijgen. Er zijn hele verenigingen voor opgericht, bijvoorbeeld de Vereniging tot bescherming van dieren. De meest afschuwelijke foto's hangen op de billboards om te laten zien wat voor beesten er onder de mensen zijn, hoe zij op een verschrikkelijke manier met dieren om durven gaan. En daar moet een einde aan komen, dat mag zo niet langer duren. Doe er wat aan, word lid van onze club. Er zijn invloedrijke lobbygroepen, daar is niets op tegen. We kennen allemaal Greenpeace en we weten dat deze organisatie groot geworden is door de foto van de man die een babyzeehondje doodslaait om het witte pelsje heel te kunnen houden. We zien nog de ogen van dat beestje voor ons. We zijn aangedaan. Het is het beeld van Greenpeace. En wereldwijd is de doodslagerij gestopt. Als dan blijkt dat ergens in Rusland er toch nog een groep is die deze praktijk erop na houdt, dan komen we weer wereldwijd in het geweer. We doen dat dan met een grote actie. Het is een "bloody shame" dat ze dat durven doen. En dat is goed. We hebben nog een gevoel dat we met zorg de dieren moeten behandelen. Er is een grote liefde voor het milieu ontstaan. En dat is goed. Het milieu is ook onderdeel van de schepping en God heeft ons de opdracht gegeven om zorgvuldig en liefdevol met Zijn schepping om te gaan.

En toch worden dagelijks kleine mensenkinderen

met honderdduizenden op een afschuwelijke wijze vermoord. Het is voor de mensen een zaak die hen niet raakt. Het is in hun denken niet vergelijkbaar. Het is geen wrede zaak. Het is geen mensje, zo zegt men. De vrouw heeft het recht om baas in eigen buik te zijn. Het is haar beslissing. Zij heeft het recht om zelf te beslissen. We kunnen haar geen ongewenste zwangerschap opdringen. Het is nog helemaal geen mens. Het is slechts een niet-levensvatbaar "iets". Het is overdreven om dat ongeboren vruchtje een mens te noemen. Het beeld dat het een kindje is

met armen, benen, ogen, oren, een mond en een kloppend hartje wordt weggewoven naar de emotionele hoek van een aantal fanatici die coûte que coûte aan de vrouwen het recht willen onthouden om baas in eigen huis te zijn. Wie kan beter beoordelen of het kindje gewenst of ongewenst is dan de vrouw zelf? Zij moet per slot van rekening de zwangerschap uitdragen. En als zij het niet wil uitdragen, wat voor leven krijgt dat kind dan als het toch geboren moet worden. Zo'n kind heeft dan toch ook geen leven. Het is veel beter om het kind te laten wegnemen dan om het een sociaal onverantwoorde toekomst te geven. Het kind zou dat zelf dan toch ook niet gewenst hebben.

De discussie beweegt zich dan op het vlak van wat wel en wat geen kind is.

Hele verhandelingen worden gegeven wanneer een kind levensvatbaar is en wanneer niet. Wanneer er sprake is van een mens, ja of nee. Wanneer en waar zou je eventueel een ethische en moreel verantwoorde grens kunnen leggen. Tot waar je wel of niet zou mogen aborteren? Is het tien weken, is het drie maanden en is het in uitzonderingsgevallen tot zes maanden? Of is de ondergrens de leeftijd waarop een kind buiten de baarmoeder levensvatbaar is? De grens leggen bij de conceptie acht men uitgesloten. Want er kan dan nog geen sprake zijn van een mens. Er is dan immers niets te zien. Het is overdreven en religieus bepaald om dan al van een mens te spreken. Het arbitraire gesprek is begonnen. De objectieve norm, dat er met de conceptie een unieke persoonlijkheid is ontstaan, wordt medisch geheel erkend en wordt met het toenemende wetenschappelijke inzicht in de genetica en de DNA-deskundigheid alleen maar bevestigd. Maar moreel en ethisch wordt dit niet als een graadmeter erkend. Neen eerder wordt het met steeds grotere kracht ontkend, want het gaat erom dat men het recht om te kunnen aborteren wil vasthouden. Een recht dat met zoveel strijd en moeite onvervreemdbaar voor de vrouw en de samenleving is verworven. Abortus is een democratisch recht en elke medische implicatie die dat recht zou kunnen ontkrachten wordt geminimaliseerd en in de abortuslobby onder het vloerkleed geschoven.

Het enkel niet-gewenst zijn, is voldoende legitimatie om het kind af te drijven.

Gezien vanuit het perspectief van het ongeborn kind is de enige reden voor het tot stand komen het vooruitzicht om geboren te worden. Het kan zijn dat de conceptie niet met volledige instemming tot stand is gekomen. Het kan zijn dat onverantwortelijk is gehandeld. Het kan zijn dat achteraf, nu de consequenties blijken, getwijfeld wordt of de verantwoordelijkheid is te dragen, maar het feit ligt er dat er een conceptie tot stand gekomen is. Gezien vanuit deze conceptie en de ontstane unieke persoonlijkheid is er geen ander belang dan dat het ongeborn kind kan groeien, dat het alle zorg verdient om zich te ontwikkelen tot de geboorte en dat het daarna kan opgroeien naar de volwassenheid. Het ongeborn kind kent geen andere omgeving dan de omgeving van de geborgenheid van de baarmoeder om daar de liefde en het voedsel te ontvangen in een innige band van vrede en liefde geketend aan de moeder. Daarna zal het met zorg van de moeder losgeknipt worden en zal het langzaam, los van de moeder, opgroeien. Dit proces verloopt uitermate langzaam en zo zorgvuldig. Ook de groei naar zelfstandigheid van het geboren kind vraagt zoveel zorg en zoveel tijd dat je terecht kunt zeggen dat bij de mens de ontwikkeling vanaf de conceptie tot volwassenheid één uitzonderlijk lang en zorgvuldig proces is. Het belang gezien vanuit het kind is om geboren te worden en die zorg te ontvangen die verbonden is aan het groeien binnen en buiten de baarmoeder van de moeder. Alle woorden die in dit verband vallen wijzen ook op dit verwachtingspatroon van het ongeborn kind.

Het gaat om de baarmoeder. Het gaat om opvoeding.

Het gaat om liefde en zorg. Vanuit het kind gezien is het de normaalste zaak van de wereld om deze groeiontwikkeling zonder bedreiging te kunnen doormaken. Gezien vanuit het belang en de gedachte van het ongeborn kind is de idee, dat deze groei en veilige zekerheid zou kunnen worden verstoord door een wrede moord, zo bizar, zo ondenkbaar en zo onmogelijk, dat enkel en alleen al het denken erover een vreselijke gedachte is. Een gedachte die emotioneel en ethisch verwezen moet worden naar het barbaarse denken.

Het is de gedachte van het kleine zeehondje dat met de knuppel wordt doodgeslagen. Daar komen we massaal tegen in opstand. Daar gaan we

tegen te keer. Dat moet stoppen. Daar gaan we grote expedities voor uitrusten. Teneinde dat te stoppen gooien we er enorme bedragen tegen aan. Dat moet niet zo zijn. Stop ermee. “Geef uw geld aan Greenpeace en stop de zeehondenmoord”. Nu moet u zich eens voor stellen dat nu kleine zeehondenbaby’tjes uit de moederschoot van de zeehonden zouden worden gehaald. De zeehonden worden geaborteerd om de mens te kunnen dienen, hun velletje kunnen we dan zo goed mogelijk gebruiken. Ziet u het al voor u? Op de velden van de ijsvlakten wordt het zeehondje met een injectie of een tang in de zeehondenmoederschoot gedood. Misschien maken we er wel quarantaine gebieden van met gekoelde en verwarmde zeehondenboxen. We hebben door het zeehonden centrum in Pieterburen daar nu zoveel ervaring mee. Nu gaan we die zorg ook besteden aan het aborteren van de zeehonden. We doden de babyzeehondjes in de moederschoot. Hun babyzeehondje is gewenst voor het mooie zachte huidje. Het is natuurlijk onzin om je dat voor te stellen. Of misschien ook niet? Zeker is echter dat de hele wereld van de dierenbescherming er met geweld tegen te keer zou gaan. Er zouden blokkades, absolute harde acties en politieke discussies ontstaan om aan een dergelijke dierenmishandeling en barbaarse mentaliteit onmiddellijk een einde te maken. Je ziet de spandoeken en demonstraties al voor je. De gruwelijke beelden van wat er allemaal gebeurt. Het moet meteen afgelopen zijn. De heren-politici haasten zich om verklaringen af te leggen. Het milieu wordt aangetast. Iedereen die zichzelf respecteert wil over dit onderwerp geïnterviewd worden en zijn afschuw uiten. Hij of zij wil in het aan de kaak stellen van dit schandaal politiek de boot niet missen. En terecht.

Maar wat gebeurt er in werkelijkheid bij abortus.

De film “the Silent Scream” waarin, met behulp van de moderne echoscopie, te zien is wat er gebeurt bij een abortus van een kindje van 10 weken, toont op overduidelijke wijze dat het gaat om het uiteenrukken van een kindje: de armpjes en de beentjes, het lijfje, het kloppende hartje. Het hoofdje, dat moet worden verbrijzeld om het eruit te kunnen halen. De dokter moet alle delen op een steriele doek naast elkaar leggen om er zeker van te zijn dat alles eruit gekomen is. De baarmoeder wordt opgerekt om alles eruit te kunnen zuigen. Er wordt druk opgezet. Er wordt getrokken, heen en weer. Het hoofd moet eraf getrokken worden.

Je ziet het voor je ogen. Het gebeurt. Het kind dat leeft, waarvan het hartje klopt. Dat zijn duim in het mondje steekt, dat slikt en geniet, dat voelt en groeit. Het kind vlucht weg als de tangen van de aborteur in zijn nabijheid komen. De hartslag neemt aanzienlijk toe. Het kind voelt dat het bedreigd wordt. Het ervaart dat het weg moet vluchten van de instrumenten.

Maar het kan alleen weg vluchten binnen de baarmoeder.

Het zwemt in de baarmoeder. Het vruchtvlies wordt doorstoken, het vruchtwater wordt weggezogen. De zuignap klemt zich aan het kleine lichaampje vast. Het kan geen kant meer op. Het trekken en scheuren begint. Het kind schreeuwt van pijn en angst. Het wordt in stukken gereten. Je ziet het voor je. Het is vreselijk. Het is vreselijk. Maar na korte tijd kan de vrouw haar vagina weer sluiten. Alles is eruit. De steriele dokter en de verpleegsters hebben hun werk geklaard. Weer is een vrouw verlost van haar ongewenste kind. Dat het kind een gruwelijke dood is gestorven en met barbaarse methoden vermoord is, wordt weggeduwd naar het rijk van de overdrevenheid van de fanatici die tegen abortus zijn. Maar de gruwelijke werkelijkheid is er niet anders om. Hier is een kind van vlees en bloed die dacht op absolute bescherming te kunnen rekenen binnen de baarmoeder op een gruwelijke, mens en dier ontorende, manier vermoord en weggewerkt in de afvalbakken van de wereld.

Het moet zo zijn dat heel veel mensen niet weten wat er echt gebeurt.

Deze gruwelijke waarheid wordt van hen weggehouden, omdat deze werkelijkheid het daglicht niet kan verdragen. Het moet zo zijn dat er een grote informatie achterstand is waardoor heel veel mensen niet door hebben wat er gebeurt. Het moet zo zijn dat de abortusindustrie zelf heel goed weet wat er aan de hand is, maar dat zij ter wille van hun industrie er geen belang bij hebben om daar over uit te wijden. Men blijft schermen met termen van: het ongewenste kind, hulp aan de vrouw, het recht van de vrouw op een abortus en het morele plichtbesef om deze vrouw in haar moeilijkheden te helpen. We zijn toch wel zo humaan dat we een vrouw met een dergelijk probleem niet laten lopen. En het altijd

weer terugkerende argument om abortus te legaliseren dat je anders de vrouw verwijst naar de breinaald en hoeveel vrouwen zijn al niet omgekomen door de illegale breinaalden methode. De ene gruwelijke methode moet de andere gruwelijke methode rechtvaardigen. Een steeds meer gebruikte argumentatie als het gaat over leven en dood. Het moet zo zijn dat als eenmaal doordringt dat er een kindje gedood wordt, men massaal in protest gaat komen. Er moet een groot informatieprogramma komen. Daar schort het aan. De abortusbeweging zit veel te veel in de hoek van: “het kind geboren laten worden”. Of in het overdreven hoekje van de eeuwige discussie: “wat nu wèl en wat nu níet een kind is”. Het blijft maar hangen bij de vraag: “of het nu een klompje slijm gaat of om een kind”.

Aan de anti-abortusbeweging hangt ook het odium aan van conservatief en religieus.

Dat enge conservatieve. Dat religieuze van vroeger waar we toch mee afgerekend hebben. Het vooral roomse denken van de Paus, van je mag dit wel en je mag dit niet. Het zwarte-kousen-kerk-gevoel waar de mensen bang voor zijn. Als men maar de idee heeft dat het religieus gemotiveerd is, dan is dat al reden genoeg om het abortusonderwerp helemaal in die hoek te plaatsen. Alles wordt dan gezien door de donkere bril van een gebied waar men niets mee te maken wil hebben. Het afwijzen van dit gebied is al voldoende argument om abortus goed te keuren, want daarmee zet je je af tegen het ouderwetse conservatieve denken. En dat is maar goed ook. Je moet dan door het vooroordeel heen om je eigenlijke onderwerp aan de man te brengen. En toch. Natuurlijk is heel wat aan te merken op het conservatisme, op het pausdom met zijn absolute gezagsstructuur en een geschiedenis tot vandaag aan de dag toe waar ook best wat p aan te merken is. Het zwarte-kousen-idee met het odium dat je als christen vooral niet mag lachen. Dat het christendom gekenmerkt wordt door met het hoofd naar beneden te lopen. Terwijl er heel wat christendom is van “zondags in de kerk, maar kom ze door de week niet tegen”. Verder is er ook bij het protestantisme heel wat af te dingen op het christendom in de praktijk. Denk maar aan de slaventransporten, het gedrag in de koloniën en de kerkgeschiedenis zelf.

Maar staan blijft staan dat in deze met dogma's omgeven vroomheden,

waar, zoals gezegd is, op af te dingen valt, als een paal boven water blijft staan dat er een absoluut zicht is op de absolute beschermwaardigheid van het leven. Het is niet terecht om met het badwater van het conservatisme het kind van de beschermwaardigheid van het leven weg te gooien. Het is moeilijk om deze zaken uit elkaar te houden maar er heerst een diepe vroomheid en vreze des Heren als het gaat over het leven en de bescherming daarvan. Het is niet terecht om dan deze dogmatische starheden te gebruiken om dan ook de vroomheid en de bescherming van het leven in twijfel te trekken. Er heerst een sterk besef van het door God geschapen leven. En daar kom je niet aan. Er heerst een sterk gevoel van barmhartigheid en daar doe je wat aan. Het is onvoorstelbaar hoe eeuwenlang, tot vandaag aan de dag toe, vanuit het christelijke denken er een schat aan liefdadigheidswerk is ontstaan. Er is in het christelijke geloof een diepe eerbied voor het zwakke. Het is steeds zo geweest dat diaconie en ziekenverzorging (bijv. door diaconessen) vanuit christelijke hoek gepropageerd is. Ook in dit opzicht valt er weer heel wat kritiek te leveren, maar het blijft staan dat veel van het christelijk sociaal denken geresulteerd heeft in allerlei maatschappelijke instellingen en organisaties die nog altijd tot zegen zijn. Ik denk daarbij onder andere aan de uit de Reveil- en Afscheidingsbeweging voortgekomen organisaties, zoals De Heldring stichtingen, Effatha, Bartimeüs, Sonneheerdt, de Talma oorden, Tot Heil des Volks, enz. enz.

We hebben eigenlijk alles mee om de bescherming van het ongeboren leven met verve aan de man te brengen. We zien in Den Haag bij het nieuwe gebouw van de Tweede Kamer het in steen uitgebeitelde Eerste artikel van de grondwet. En nog wel het aangescherpte artikel, waarin staat dat elke discriminatie, in welke vorm dan ook, verboden is.

“Alle mensen worden in gelijke gevallen gelijk behandeld”.

Dat is fantastisch. Dat is een grondslag waar je op kunt bouwen. Niemand en niets mag worden gediscrimineerd. Men heeft het aangescherpt om ook discriminatie op grond van ras en sekse uit te sluiten. Het heeft wel als achtergrond dat men homofiele en heterofiele relaties gelijk wil stellen, maar dan ook gelijke monniken gelijke kappen. Als dat dan moet dan is het ook logisch om te blijven bij de interpretatie van de

grondwet dat een ongeboren kind wordt aangemerkt als een geboren kind telkens als zijn belang dit vraagt. Dan is het belang van een ongeboren kind, gezien vanuit het ongeboren kind, niet anders dan dat het geboren wil worden. Dit betekent dat bij een abortus tegen het belang van het kind wordt ingegaan en dat het kind dus niet geaborteerd kan en mag worden. Het kind kan nooit als belang hebben geaborteerd te worden. Dat is zo tegennatuurlijk dat het al te gek van woorden is om er überhaupt maar over te praten.

We leven in de tijd van anti-discriminatie.

En dat is goed. Wat kunnen mensen toch gediscrimineerd worden. Daar moeten we paal en perk aan stellen. We zijn ons meer dan ooit bewust dat we ook de flora en fauna moeten beschermen. Daar horen zeker ook de bedreigde ongeboren kinderen bij. Abortus moeten we dan ook stoppen!

Die ene baby van Westerbork achtervolgt mij

L.P. Dorenbos

Impressies van een herdenking.

Hij kwam op me af en gaf me een hand en zei: Nog bedankt voor het bord pap. Ik wist van niets. Maar het schijnt dat ik hem mijn bord pap gegeven heb, toen hij totaal uitgeput in het kamp aankwam. Hij was negen maanden ondergedoken, toen ze hem pakten en naar Westerbork brachten. Oosterhuis heette hij. Hij was ook een Asser. O ja, dat weet je wel. Hij woonde in de Rolderstraat. Bedankt voor het bord pap, zei Sam en lachend schoten de tranen in zijn ogen. Hoe is het mogelijk. Ik wist het niet meer. We namen in 2000 deel aan de herdenking van de bevrijding van kamp Westerbork. Samen met Sam en Truus. Sam is in 2004 plotseling overleden.

Even later liepen we stil van de slagboom naar het monument.

Het was druk en dreigend. Maar het bleef droog. We luisterden mee naar wat er werd verteld: “We waren met z’n tachtigen met de schop erop uitgestuurd buiten het kamp. We zaten allemaal te wachten voordat we op weg zouden gaan. Tegenover ons stonden de anderen. Het was

bedreigend stil. Opeens zag ik mijn zwager aan de overkant staan. Ik kreeg een onbedaarlijke behoefte om bij hem te gaan staan. Opeens ging ik staan. Met gevaar voor eigen leven vroeg ik de commandant of ik daar mocht gaan staan. Hij wist eerst niet wat te doen, maar na een poosje zei hij tegen zijn wil in: Nou vooruit en snel. Ik liep naar de overkant en voegde me bij mijn zwager. De mensen in de groep die ik achterliet zijn nooit teruggekomen. Daarom loop ik nu hier nog. Waarom loop ik hier en zijn de anderen weg”, zei hij vragend, maar toch opgetogen alsof hij opnieuw het wonder van zijn leven beleefde.

Zo luisterden we stil verder mee naar het zoveelste verhaal.

Een grote menigte liep naar het monument, 60 jaar na de bevrijding. Steeds minder kunnen het vertellen, maar steeds meer willen het weten. We werden rondgeleid door Fred Schwartz. Bij de eerste barakplaats, vlak bij waar het ziekenhuis was geweest, kregen we weer een verhaal: Er waren ook Duitse jongeren in het kamp. Fred was in '40 gevlucht en in hier het pas geopende vluchtelingen kamp opgenomen. Daarna was het een concentratiekamp geworden waar dagelijks nieuwe Nederlanders kwamen. Hij was een vreemdeling. Hij kan begrijpen dat het voor hen eigenlijk nog veel moeilijker was. Zij lieten alles achter in hun eigen land. Hij zei: “Er zijn drie dingen die over Nederland in het Guinness book of records zouden kunnen staan. In geen land sloten zich, relatief gezien, zoveel mensen aan bij de Waffen SS als in Nederland. Ten tweede: vanuit Nederland werden relatief de meeste Joden weggevoerd. En ten derde: in Nederland zijn relatief de meeste Joden ondergedoken geweest, 20.000 in totaal. In geen enkel ander land is dat gebeurd.” Hij vertelde verder dat hij werd weggevoerd naar Theresiënstadt.

Daar ontmoette hij Feldmann, een beroemde voetballer uit Wenen.

“Mijn vader berichtte, dat ik me niet met Feldmann mocht bemoeien, want een echte sportman deed dat niet voor geld, deze Feldmann echter wel. Maar het wonderlijke is wel dat het deze Feldmann is geweest dat ik nu hier kan staan. In Auschwitz ontmoetten we elkaar weer. Op de appelplaats noemde Feldmann zijn naam. De bewaker vroeg: ‘Fussbal-

ler Feldmann?’ ‘Ja, das bin ich’, antwoordde hij. Dat was geweldig Feldmann mocht uit de rij. Hij mocht mensen uitzoeken om te werk te worden gesteld in fabrieken in Duitsland. Hij koos ook mij uit. Wij gingen uit het kamp en kwamen in de munitiefabrieken in Duitsland. We wogen nog maar 45 kilo en moesten er munitiekisten slepen van 45 kilo. Hoe is het mogelijk? Met de bevrijding gingen we samen met mijn broer en vriend lopend op weg naar Nederland waar we in een ziekenhuis belandden, want we hadden alle drie difterie. Een dodelijke ziekte. De dokters wilden ons echter niet behandelen, maar een verpleegster ontfermde zich over ons en zei: ‘Ik zal jullie verzorgen en er door helpen’.

Ze deed het en waakte dag en nacht.

We hebben het gehaald en daarom sta ik hier. Ik heb een boek geschreven dat helaas is uitverkocht.” Twee sporen staan verkeerd. Op de vraag van mijn vrouw of hij wist waar die treinen naar toe gingen antwoordde hij: “Dat wist niemand. Wel was er het gevoel dat het slechter zou zijn dan in het kamp. In het kamp was het eigenlijk rustig en goed. Alles was geregeld en ieder had zijn plaats. Alleen de spanning elke maandagavond als de namen werden opgeroepen voor het transport de volgende morgen om 12 uur. Het was een schizofrene toestand. Je wilde niet weg en je wist ik moet weg. Zo tegenstrijdig.”

Een kind werd geboren in het kamp.

De volgende dag werd de moeder op transport gesteld. De commandant gaf opdracht om het kind te verzorgen met het allerbeste. Hij kwam zelfs regelmatig kijken. Het was vertederend en iedereen leefde mee. Maar na een half jaar werd het kind ook op transport gesteld.” Hij staat ons aan te kijken en is stil. Hoe is het mogelijk. Wat gaat er in deze mensen om. Toen en nu. Hij leeft om het door te vertellen. Hij zou nog aan het vertellen zijn als hij niet geroepen werd om zich ook naar het monument te begeven, omdat het officiële gedeelte begint. De klok op de aardappel-opslag luidt. Elke slag een naam. Jakob, klok, Elias, klok, Willy, klok, Bert, klok, Sara, enz., enz. Het gaat minuten voort. Van de 105.000 die in het kamp werden opgenomen zijn slechts 3000 teruggekomen. 102.000 op transport naar Auschwitz. Allen omge-

komen. Het is stil. Gedichten worden voorgelezen. Over deuren die gesloten werden.

Over de oorlog die ophield,

maar die de overlevenden met een leegte achterliet. Wat nu? De verbouwereerdheid toen bleek dat de trein, die er de laatste weken als maar stond, opeens vertrokken was met alle Duitsers en iemand het kamp binnen holde en riep: “de ‘Tommy’s’ komen er aan!” En inderdaad de Canadezen kwamen er aan. Met hun tanks. Ze namen de zaak in ogen-schouw maar vertrokken weer om de bevrijding verder door te voeren naar het noorden.

“We bleven enkele dagen verbouwereerd achter. Niemand wist goed wat te doen. Het was een vreemd gevoel,” zegt professor Dresden die een woord spreekt. Een zigeuner overlevende leest emotioneel voor hoe het blauwe jasje van zijn zus en de rest van de familie door de tralies van de wagon als laatste teken van leven op zijn netvlies is gegrift. Weer wordt een gedicht gelezen. Kinderen legden bloemen op de rails. Elk een rode roos. De Last Post wordt geblazen, het was voorbij. Het zigeunerorkest speelde terwijl we naar het monument terug liepen.

We ontmoetten Dick en Wilna Grooth.

Elke keer als we in Westerbork zijn, zijn zij er ook. Wilna’s vader is vlak voor de bevrijding, als een grote verzetsheld met vele onderduikers, verraden en vermoord. Het heeft haar leven bepaald. We zijn om blij elkaar te zien, vrienden en kunstenaars zijn het, die met hun textiele levenskaarten velen troosten en verkwikken. Wilna maakte jaren geleden een textiele vorm van een profeet met een stok. Om aan mij te geven als bemoediging voor ons werk. Ze trokken met ons naar Amerika. Dick had een hartinfarct, maar het verhaal bevestigde, dat de Heer hem nog een tijd geeft om te dienen.

“Kijk daar zit de verpleegster die dat baby’tje heeft verzorgd.

Nee, daar met dat witte haar. En dat is de ontwerper van het monument. Hij neemt als maar foto’s.” We ontdekken Sam en daarna Henk. Truus

en Barry zijn al naar Assen om de ontvangst daar voor te bereiden. Ze hebben het heel druk want alle namen lagen door elkaar. We lopen terug naar de appelplaats. 102.000 rechtopstaande steentjes met een zilveren Davidster en ook een ander teken dat de zigeuners uitbeeldt. De stenen liggen in de vorm van de kaart van Nederland. Sam heeft daar 53 stenen staan. Meneer Cohen van het Cheider zei altijd dat hij er 83 steentjes heeft staan. Van de familie van Sam is alleen maar een neef en een nicht teruggekomen. De rest niet. “Waarom ben ik er nog? Waarom?” Hij is er zeer emotioneel mee bezig.

Minister Borst wordt geïnterviewd.

Er gaat een schok door mij heen. We staan hier op deze plaats. Maar als de minister terug is in Den Haag wil ze ongeboren kinderen vermoorden. We ontmoetten haar ook tijdens de behandeling van het Rapport over abortus naar aanleiding van de VARA documentaire, waarin de abortusarts zei dat hij een vrouw, die een abortus wil “omdat het regent,” ook zou helpen. Ze verdedigde daar de beroepsgroep aborteurs en maakte duidelijk dat de regering van mening is, dat een vrouw die om een abortus vraagt, daar zelf voldoende over heeft nagedacht. Ze weigerde een evaluatie van de wet en wuifde dat na herhaald vragen van onze kleine christelijke partijen hautain weg. Ze knipoogde naar de aanwezige aborteurs. Met een van hen had ik de vorige avond een uur lang, via de radio, life gediscussieerd. Toen een bellende luisteraar vroeg hoeveel abortussen hij gepleegd had en hij antwoordde “33.000,” riep de man spontaan uit: “Nou dat lijkt wel Auschwitz”. De minister de vriend van de aborteurs. De aborteurs die, zich, gesterkt door de regering, verschuilen achter een wet die toelaat dat kinderen gedood worden. Want geen elke aborteur ontkent, dat er sprake is van een kind. Hij weet het zelf maar al te goed. Hij ziet immers wat hij uit de moeder haalt. Maar hij wil zijn technische handeling zien als hulpverlening voor de vrouw, die zelf mans genoeg is om over de noodzaak van een abortus te beslissen. Het kind wordt dus willens en wetens opgeofferd aan de beslissing van de moeder. De discussie gaat dus niet meer over “of het wel of niet een kind is,” maar alleen over “of het wel of niet gewenst is”.

Wat is het verschil met Auschwitz?

Toen Rabbijn Friedrich uit Antwerpen hoorde dat in Nederland de abortuswet werd ingevoerd was zijn eerste gedachte “Auschwitz!”. Als een Joodse rabbijn, die vele familieleden verloren heeft, dit zegt, dan moeten we wel luisteren om niet de boodschap te missen. Zijn tweede gedachte was dat als abortus kan, ook het leven van een Jood aanmerkelijk minder veilig is, want door de eeuwen heen zijn er allerlei redenen geweest om Europa “Judenfrei” te maken. De poging daartoe wordt met het voortschrijden der geslachten, het komen van jongere krachten die het allemaal niet meegemaakt hebben, steeds herhaald.

Als een ongeborn kind al niet veilig is op de veiligste plaats: de moederschoot, dan is in principe geen mens veilig en zeker een Jood niet, want door de eeuwen heen kon er niet iets geschieden of de Joden hadden het weer gedaan. In het boek van Chaim Potok antwoordt de hoofdpersoon, die uit Rusland eindelijk in Israël aankomt, op de vraag hoe hij zich nu vrij voelt: “Een Jood is slechts vrij tot de volgende holocaust!” Dat is de diepe gedachte waarmee elke Jood rondloopt. Het wantrouwen zit zo diep. En terecht want elke keer als ze dachten weer veilig te kunnen leven, weer vrienden te hebben, weer iets te kunnen opzetten, kwam er weer een machthebber en die maakte er wéér een einde aan. Zij zijn nooit zeker van hun zaak. En nu hebben ze dan een eigen land en opnieuw staat de hele wereld tegen hen op. Weer worden ze van alle kanten bedreigd. En weer moet de hele wereld er aan te pas komen om hen in de tang te krijgen. Zo zal het altijd gaan.

Die baby uit Westerbork.

Geboren in het kamp. De moeder de volgende morgen op transport. wat een wreedheid. Wat een barbaarsheid. Het kind eruit en de moeder naar het kamp. Wat een verdriet in die trein. Wat en wreedheid. Ik word er van binnen boos over. Ik kan het wel van de daken schreeuwen. Wie in de wereld durft zo’n beslissing te nemen om een kind van zijn moeder af te scheuren. Dat kan toch helemaal niet. Dat kan toch helemaal niet! Wat heeft die commandant in zijn hersens. Alleen daarom verdient hij al de doodstraf. Dit is geen mens maar een beest. Dit is een onmens. Dit is een machtswellusteling. Hij laat een couveuse brengen. Hij laat van alles brengen. Als was het een kunstmoeder. De moeder naar Auschwitz en de couveuse om het kind te redden. En een verpleegster die er alles

aan moet doen om het kind in leven te houden. Een half jaar lang. En dan is het kind dood. Ook op transport, gescheiden van de moeder. Wie heeft het kind op de arm meegenomen naar Auschwitz? Wie heeft het verzorgd in die veewagen? Wat is er gebeurd in Auschwitz? Wie heeft het kind uit de armen genomen en in de oven gegooid? Wie, wie, wie?! Waar is die schurk? Waar is die schurk?!

Meer dan een miljoen kinderen in de ovens.

Dat verzint toch geen mens. Dat zijn toch schurken, dat zijn toch beesten. Daar zal toch voor eeuwig de straf op rusten. Een land dat dit op zijn geweten heeft, zal toch voor eeuwig veroemd zijn. Daar kan toch geen vergeving voor zijn.

Die ene baby uit Westerbork achtervolgt me. Dat achtervolgt de wereld. Dat achtervolgt. Wie een van deze kleinsten aanraakt, zegt Messias Jezus, het ware beter geweest dat een molensteen om zijn hals gehangen werd en hij verzwolgen was in de diepte der zee. Wie een kind aanraakt, raakt God aan. Wee je gebeente als je dat durft. En nog wel een kind van het volk van God. Ik zie dat kind in de armen en met een smak in de oven geworpen. Of eerst in de armen van een vrouw, mee de gaskamer in, samen vallend op de grond, het kind nog geklemd tegen de borst. Maar jij SS-er jij hebt dat kind zien liggen in de gaskamer. Jij liet de andere Joden het eruit trekken en naar de ovens vervoeren. Dat kan toch helemaal niet. Hartverscheurend. Ik zie die ovens voor me. Ik zie die foto's, ik zie die kampen, Ik word g e k . Ik kan het niet meer verdragen. Ik moet vluchten uit dit beeld. Maar ik wil niet vluchten. Ik wil het vasthouden, want dit is het einde.

Daar staat Fred.

Hij vertelde het op de overblijfselen van het ziekenhuis. Alles is afgebroken, maar ze hebben er nu een kleine verhoging gemaakt om nog een beetje de plek aan te geven. Er waait een gure wind over de vlakte. Overal staan plukjes mensen. Overlevenden van het kamp die het aan de kinderen vertellen. Wij staan daar ook bij. Wij horen het ook aan: "daar woonde de commandant, daar was het ziekenhuis, hier was het perron en de rails en de trein." Ik blijf maar met het beeld van dat kindje in mijn hoofd zitten. Het was een mooi kindje. Wat wil je ook van een

mooie Joodse jonge vrouw. Waar is de vader? Vader en moeder samen op transport, of gescheiden? Kunnen we het nog nagaan. Zullen we het nagaan. De verpleegster zit daar. Oud en met wit haar. Zij heeft het allemaal meegemaakt. Zij heeft het kind dus óók uit handen moeten geven. Wat heeft zij gevoeld? Je zou er een film van moeten maken. Wat een drama! Wat een tragiek. O Here God, hoe kunnen we ooit nog voor U verschijnen? Hier is toch geen vergeving mogelijk. U hebt de kinderen bijna goddelijk gemaakt en wij roven het van de moeder en gooien het in de oven. Wat moet uw hart gekrenkt zijn. Wat moet u een tranen gelaten hebben. Wat moet uw tegenstander u getergd hebben. Het is een slag in het aangezicht van U, de Schepper, verder kan het toch niet gaan. Wat moet er dan nog als ergers gebeuren voordat U ingrijpt en aan deze vreselijke wereld een einde maakt. Wij hebben geen enkel recht van spreken meer. Wij hebben alles verspeeld. Als U nu, op dit moment, komt met uw oordeel, dan hebben we helemaal niets te zeggen.

Wat kon het kleine kindje er aan doen.

Het werd toch alleen maar geboren om verder te leven. En het mocht leven om dan na een half jaar, zes maanden, ook op transport gesteld te worden. Wat een beesten. Mijn gedachten springen naar het kleine kindje spartelend in de moederschoot. Ik zie de tangen van de aborteur. Een weerloos spartelend kindje wordt uiteengerukt. Dood. Wie haalt het in zijn hersens? Dat kan toch helemaal niet. Ik moet erover stoppen. Want het ene leed stapelt zich op het andere leed. Het is te veel voor hen die nog vast en vol zitten met gaskamers en kampen om nu dit ook nog over zich heen te krijgen om te verwerken. Zij hebben daar niets mee te maken. Maar wij moeten daar wel mee verder. Hoe is het mogelijk? Hebben we dan niets geleerd? Hoe durven we verder te gaan met discriminatie, etnisch geweld, schending van mensenrechten? Kampen en internering, onderdrukking en slavernij, abortus en euthanasie?

Hebben we dan niets geleerd? Ik sta daar bij die rails.

Met al die mannen en vrouwen - de overlevenden. Ik hoor het zigeunerorkest. Ik zie Minister Borst. Ik denk aan wat er allemaal in Den Haag wordt klaargestoomd. De goddeloosheid ten top. Geweld in en buiten de

moederschoot. Gedogen van alles wat verkeerd is. De ene verslaving na de andere. Ik kan er niet mee leven. Ik schreeuw het van binnen uit. We staan daar weer mooi te doen – te gedenken. Maar wie steekt de handen uit de mouwen om het onheil dat over ons land raast te stoppen. Ons te redden uit het kamp van het verkeerde denken. We slaan elkaar op straat dood. In de ene na de andere plaats wordt een doodslagmonument opgericht. We jagen onze kinderen het getto van de verslaving in. Want gedogen moet. Ze liggen bij bosjes als uitgespuugd junkvuil in de goten van Nederland. Weggejaagd uit onze nette buurten, want we moeten er vooral geen last van hebben. Wat denken we wel? Dat wij zelf met onze hooghartige, op ons zelf gerichte, denken de dans kunnen ontspringen. In steeds meer gezinnen vindt incest plaats, is wel een kind aan de drugs, wordt een meisje de prostitutie in gedwongen, is wel eens ingebroken, is iemand op straat beroofd, in een geweldstrein gezeten. Enz. enz.

Op het pluche van Den Haag heerste de gesel van D66.

Weg met het christendom. Na 75 jaar overheersing door de christenen moeten nu de heidenen het heft in handen houden. En ondanks het feit dat de kiezers D66 wegvaagden mag het dwergje in de regering blijven om ons land en ons koningshuis af te maaien en af te maken. Leden der Staten Generaal: zie uw taak en roeping. U bent er tot heil van het volk, vooral voor hen die te zwak zijn om op eigen benen door de met voetangels en klemmen bezaaide maatschappij heen te komen. Help hen die ten dode wankelen. De normen en waarden, die u denkt met voeten te treden, als zouden ze het erfgoed en het eigendom zijn van de door u met lef en agressie verslagen christenen, zijn toevallig universeel. Als we ons verstand gebruiken dan zien we dat het gebod: “Gij zult niet doden” universeel is. Dat we alles moeten doen om de booswichten die de dood als beroep verkiezen moeten tegenstaan en uitsluiten van de samenleving. Als de dokters zeggen dat een ongeborn kind een kind is, dan is dus iemand, die zo’n kind doodt, een moordenaar. Dan moeten we ons niet in allerlei bochten wringen en er een smoes aan verbinden om het doden maar door te kunnen laten gaan. Dan moeten we het lef hebben te stoppen, nee niet het lef, maar het automatisme. Ook moeten we dan eerder ingenomen standpunten veranderen.

Het moet toch iedereen wat doen

om daar op de appèlplaats te staan in Westerbork waar vandaan 107.000 medeburgers zijn weggevoerd naar de concentratiekampen, de dood in. Ik weet wel, dat u zich ook zult scharen in het kamp van hen die dit een ongepaste vergelijking vinden. Maar u weet dat in de “kampen der abortusklinieken” de ongeboren kinderen enkele reis worden ingedragen door hun eigen moeders. Er is voor hen geen ontkomen. Alleen de “cleane” dood wacht hen. Nu al meer dan 500.000 kinderen sinds de aanneming van de abortuswet. Ik kom maar niet van deze gedachte af. Toen we wat later, verslagen, emotioneel, onder de indruk, wegreden uit Westerbork zei mijn vrouw: “Volgende week staan we in Den Haag.” Het is precies hetzelfde, 22 april de Lakenzee actie in Den Haag, Het Binnenhof bedekt met lakens met daarop de namen van 500.000 kinderen die niet geboren mochten worden. Vreselijk dat we zo’n actie moeten houden. Het zou toch niet mogelijk moeten zijn, dat ongeboren kinderen in de moederschoot gedood zouden worden. Zij zijn niet gewenst. Zij worden ook niet als mens gezien, maar als hinderlijke wezens, als een vliegje, als een vlekje, ongewenst, dat moet weggewerkt worden. En als we het nu maar genoeg herhalen dan geloven we het op het laatst. Dan wordt het doden van onze medeburgers de normaalste zaak van de wereld.

Welke krachten moeten er dan tegen in het geweer komen

voordat dit moorden stopt. Wanneer is er de D-day voor de ongeboren kinderen. Hoeveel strijd moet er nog meer gevoerd worden. Honderdduizenden gaven hun leven voor de bevrijding van de onderdrukker. Er stierven 55 miljoen mensen om de vrede terug te brengen in 1945. Er sterven nu elk jaar 55 miljoen ongeboren kinderen in de wereld. Bij elke hartslag één. Deze derde wereldoorlog moet gestopt worden. We moeten wereldwijd ons verenigen om die strijd te winnen. Het is de hoogste tijd. Here help. Here help. O God, vergeef ons. Ik kan er niet over zwijgen. We hebben zo’n grote schuld op ons. Ik blijf maar rondzingen in kamp Westerbork. Er gaat zoveel door mijn hoofd dat ik het zelf niet kan bevatten, laat staan aan het papier toevertrouwen.

Ik kan wel dagen doortypen en doordenken.

En ik denk dat dat ook moet. Ik moet eruit. Ik moet me terugtrekken. Ik moet de stilte tot me laten spreken. Ik moet de stem van de Almachtige laten spreken. Here Help.

We ontdekken Sam daar bij de spoorrails. Het einde van de trein die vertrok en niet terugkwam. Hij is in gesprek. Altijd maar in gesprek, We lopen met Henk en Sam terug naar de appèlplaats. De kinderen leggen bloemen, Ik neem foto's. Het is een indrukwekkend monument. We praten met Dick en Wilna. We ontwaren tot onze verbazing Arnold Korth. Hij is zo sterk messiasbelijgend. Een broeder uit het diensthuis geleid van de Hervormde Kerk. Hij ontdekte de profetische leugen der christenen als zouden er geen beloften meer zijn voor land en volk van Israël. Dat was een brug te ver voor zijn kerkenraad en zijn kerk, de Nederlands Hervormde Kerk. Het werd hem moeilijk gemaakt, raakte overspannen, moest eruit en ging eruit, zonder geld en zonder goed. Hij vond Beth Yeshua en verheugde zich in alles wat met het vergeten hoofdstuk van de profetie en de toekomst van land en volk van Israël te maken had. Hij kwam er samen met zijn gezin. Een kink in de kabel zette hem weer terug in Drenthe. Pro Life in hart en nieren, omdat ook hij de relatie tussen profetie en leven ontdekte. Als God de God van het leven is, dan is hij de God van de beloften en dat zijn eeuwigdurende beloften. En als de kerk, de theologie die dan steelt van God en toepast op de kerk dan is dat schriftvervalsing, dan is dat een leugen, dan is dat een aanval op de Joden en hun land. Dan is dat antisemitisme en holocaust bevorderend. Dan is dat de wortel van de holocausten door de eeuwen heen.

We staan daar en beseffen daar op de inmiddels leeggestroomde appèlplaats,

dat we hier plaatsvervangend staan voor een kerk die nog nooit toegekomen is aan een werkelijk schuld belijden. Alleen maar zachtjes stamelend is er een paar keer gezegd dat het niet goed was, maar nog nooit zijn rigoureuze alle dogma's van een verbondstheologie, die gebaseerd is op de leugen van de vervangingstheologie, overboord gezet. De recente schuldbelijdenis van de Roomse Kerk is een leugen, omdat aan de dogma's niets is veranderd maar de dogma's volop zijn blijven staan. Dat de RK kerk de kerk is waar Jood en Griek zich voor zullen moeten bui-

gen. De reis van de paus naar Israël is dan ook het begin van een poging om de troon van de kerk in Jeruzalem te krijgen. Wat een leugen. En wij als protestanten hebben nog maar nauwelijks begrepen waar we mee bezig zijn. We moeten terug naar de wortels. We moeten zien wat voor vreselijke dwaling we volgen. En wie zich een beetje teveel boven het maaiveld beweegt wordt afgeschoten. Rigoureuus, en daar staat ds. Korthan, een herder zonder gemeente. Ik roep: “Uitgeleid uit het diensthuis”, maar daarom niet eenvoudig, evenals. ds. Jan den Admirant. Hij moest inbinden over Israël en werd verhoord door een commissie onder leiding van een voorzitter, die zelf samen woonde met een andere homopredikant. Dat is de kerk. Alles kan, maar Israël moet niet. Geen opstand in de kerk. Ook een broeder als pionier van de nieuwe theologie. De valse herders en leraars mogen er uitkramen wat ze willen, maar over Israël moet gezwegen worden.

Over antisemitisme gesproken,

en daar moeten we niet te voorzichtig over zijn. Dat moeten we luid en duidelijk roepen. Wij staan schuldig. Het lijkt er meer op dat Zijn bloed over ons en onze kinderen komt, dan dat we dat kunnen toepassen op de Joden. Nog steeds wroet het: “Zij hebben onze Messias gekruisigd” en dat leidde tot de Kruistochten, de pogroms en de holocausten tot vandaag aan de dag toe. In Oost-Europa is een Jood niet veilig.

Sam roept uit: “Waarom, waarom, waarom?”

We spreken over God. Voor hem een onmogelijkheid. Hij ziet het anders. We stamelen maar wat. Wat moeten we zeggen tegen iemand die heel goed beseft dat door deze theologie deze verschrikkingen zijn bevorderd – veroorzaakt. Hitler voerde uit wat de kerkvaders hadden gezegd. Hij heeft dan ook van kerken nauwelijks “Widerstand” gekregen. Neen erger. Ze hebben hem in feite gesteund. Al die treinen die door Duitsland trokken en door de steden kwamen. Niemand heeft ze gestopt. Honderdduizenden mensen hebben daar aan meegewerkt. Het was een enorme logistieke activiteit. En de Kristallnacht op 9 november vond al plaats vóór de oorlog. En daar weer voor stond op de wanden van de grote hallen geplakt: “Die Juden sind unsere grösste Feinde”. En daar gingen ze. En daar gaan ze. “Wir haben es nicht gewusst” was het

gevleugelde woord na de oorlog. Maar nu is het “Wir haben nichts gelernt”. Vreselijk. De poorten van Auschwitz staan nog open. Het is je niet voor te stellen. Sam is er enorm mee bezig. Hij werd opgepakt. Zijn vrouw was ondergedoken. Ze is op dertien verschillende plaatsen geweest. Ze heeft het overleefd. Ik ben in grote verlegenheid. Sam is de schuursteen van mijn zijn en mijn geweten. Ik kom daar niet vanaf. Ik ben daar ook niet klaar mee.

Ik zeg bijbelgetrouw te zijn,

maar besef nog maar nauwelijks wat de exegetische leugen van de vervangingstheologie heeft aangericht en hoe ik daar ook van ben doortrokken. Tante Rebecca de Graaf-van Gelder zei dat als je vergiftigd bent, dan moet eerst het gif eruit. Zij vergeleek het met de constatering van verontreinigde grond. Als dat ontdekt wordt dan moet er een enorme klus geklaard worden om het gif er weer uit te krijgen. En zo is het ook. We zitten met al onze vezels vast in een kerkelijke dogmatische traditie waarin voor de Joden en Israël geen plaats is. Er heerst een grote verlegenheid.

Hoe kan een Jood ooit zijn eigen Messias ontdekken als wij als gelovigen uit de heidenen deze Messias hebben ingepakt in een theologie die haaks op Hemzelf staat, en zelfs de oorzaak is dat de Jood geen Jood meer mag zijn en er van de beloften van land en volk ook niets meer over blijft. Een christen is in feite de grootste tegenstander van een Jood. Wat zouden wij zeggen als onze eigen identiteit ons werd afgenomen. Ook al kunnen we met het boek en woorden in de hand bewijzen dat we een eigen identiteit hebben en dan te moeten horen dat het niet waar is. Ook al heb je eeuwen ervaring met je eigen God en je eigen profeten om dan van een aantal buitenstaanders te horen dat er niets van klopt. Dat kun je toch niet nemen.

Geen wonder dat de Joden

geen vertrouwen hebben in de christenen. En al het rand schuldbelijdenis doen snijdt geen hout. Hoevelen zijn er niet die zeggen dat ze er niets mee te maken hebben. Zij hebben de Joden toch niet vervolgd. Daarmee hun eigen traditie en wortels afkappend. Want juist in de traditie der kerk zit het venijn. Het is vreselijk. Hoe meer ik er over nadenk

hoe minder ik er mee kan leven. Ik wil het wel van de daken schreeuwen. Ik wil er dwars op gaan staan. Profetisch en of ze het nu horen willen of niet. We moeten het proclameren. Ook al zullen dan de fundamenten van de dogma's wankelen. Prijs de Heer. Als de muren van Jericho vielen dan is ook mogelijk dat deze valse exegese met wortel en tak wordt uitgeroeid. Prijs de Heer. Ik wil er radicaal vanaf en ik wil het ook aan anderen zeggen. Dank U Heer dat u Sam en Truus op mijn weg plaatst. Ik voel me gedragen door de weg die U me wijst. Ik moet die weg gaan ook al weet ik dat dat een moeilijke weg is. De waarheid is de waarheid. Anders volg ik de leugen en dat wil ik niet.

We lopen met Arnold Korth naar de slagboom. Hij is hier omdat hij niet meer met Beth Yeshua naar de herdenking op 4 mei gaat. Hij las van 12 april en kwam hier. We herkennen elkaar diep in de pro-life strijd. Hij wil ons gaan helpen op dit moeilijke pad. We bemoedigen elkaar. We zullen de bruiloftsgangers uit de heggen en steggen moeten uitnodigen. Er is veel volk. Er is veel volk.

Met tranen in de ogen hebben ze net begrepen dat hun levensverhaal als twee druppels water op elkaar lijkt.

Hij heeft zijn moeder nooit gekend. Ze voelde dat het niet goed ging en ze bracht haar kinderen naar anderen. Barry blijkt ook een Joodse vader te hebben. Ze heeft het verhaal eens verteld. Ik was daar zo van onder de indruk dat ik sindsdien weet en haar bemoedig dat zij een profetische roeping heeft. En dat wordt keer op keer bevestigd. Gisteren tekenden ze het verkoopcontract van hun florerende boekhandel. En drie generaties Boekhandel van Wieren in dit deel van Drenthe werden afgesloten. Henk is er emotioneel zeer mee bezig. Je schudt het niet van je af. In hun afscheidsbrief aan relaties meldden ze dat ze hun tijd willen besteden in dienst van de Heer in het profetisch licht van Zijn naderende wederkomst. Ze zijn er vol van. Het wordt een afkicken en een opkicken. We beseffen dat dit historische moment voor hen aan de vooravond van de herdenking van de bevrijding van het kamp niet zonder betekenis is. Ik stuurde hen mijn stukje "Wir haben nichts gelernt" met mijn persoonlijke ontboezeming als kind liggend in mijn bedje aan de spoorbaan in Assen. Hoe de 92 treinen langs trokken met de 103.000 Joden erin, elke dinsdag om 1 uur. Ze zijn er van onder de indruk. En ik ook. En hoe we nu de boel opnieuw verkwanselen. Ik stuurde hen het boekje

“Bekering, schijn of werkelijkheid” van Arthur Katz. Het sprak hen aan. Diep onder de indruk, van wat God allemaal aan het doen is. Het is onvoorstelbaar. Er is veel gaande.

We zijn in het provinciehuis in Assen.

De Commissaris der Koningin spreekt over de democratie en meldt dat de strijd daarvoor ook vandaag meer dan ooit nodig is want het wordt elke dag opnieuw bedreigd. Hij heeft van ganser harte het provinciehuis opengesteld voor dit evenement. Overlevende heer Wijs uit Berg en Dal roept aan het einde wat een jongen zei in een Amsterdamse klas toen hij daar vertelde van de holocaust, dat het eigenlijk gemakkelijker is om te ontkennen dat het gebeurd is dan te moeten beseffen dat het waar is. De aanwezigen konden op een bord aangeven of ze iemand wilden ontmoeten of iets wilden vertellen. Ze konden als groep samenkomen in vergaderkamers. De groep in het kamp geborenen wilden elkaar ontmoeten. Zo ook degenen van het laatste transport. Het was een gekrioel en een uitwisseling over en weer. Alles leeft nog zeer intens. Is het niet bij de overlevenden dan wel bij hun kinderen. Barry ving op dat iemand overlevenden zocht die hun vader hadden verzorgd in het ziekenhuis. De naam was zo en zo. Barry herinnerde dat Sam het er wel eens over gehad had. En ja hoor! Daar zaten Sam en twee van de kinderen van die man aan een tafeltje en nu voor het eerst hoorden ze over hun vader die Sam had verzorgd in de ziekenboeg.

Ze hadden hun vader nooit gezien.

Alleen van horen zeggen. En nu hadden ze voor het eerst contact. Sam vertelde honderd uit. Hij deed hun het hele verhaal. Hij kan er niet over zwijgen. Ze hingen aan zijn lippen. Het was een beetje of ze bij hun vader aan tafel zaten. Er vond weer een stukje heling plaats. Een wonder. Sam was helemaal in zijn element. Ik stond er even bij, maar voelde me een indringer. Ze bleven aandringen. Ik kreeg het er te kwaad mee. Hoe is het mogelijk. Na 55 jaar een stukje van je vader ontdekken. We vielen van het een in het ander. Truus liep zorgzaam rond of iedereen het wel naar de zin had. Ze was zichtbaar blij dat wij er waren en wij waren blij dat we er waren. Het klikt. Er is nog veel meer door te praten. Kijk Sam nu eens zitten. Hij is er emotioneel onder. Hij kan er

niet over ophouden. Hij is er vol van. Sam heeft het kamp meegemaakt. Maar voordat ze zeggen: “dat heb je zeker gedaan omdat je anderen vernacheld hebt”, vertel ik het maar direct, zo zegt hij. “De vrouw van de commandant was psychisch ziek en die moest elke week naar de specialist in Assen. Ik moest haar begeleiden. En ze wilde niet dat een ander dat deed.

Daarom ben ik niet op transport gesteld.

Ik heb tweemaal op de lijst gestaan. Een keer was ik al op weg naar de trein toen ze me op het laatste moment weer van de lijst afvoerden. Elke maandag avond was het een grote spanning. De lijst werd alfabetisch opgelezen. En als dan jouw letter voorbij was dan viel er een enorme spanning van je af. Maar het was ook hartverscheurend om de loop der tijd wel 54 familieleden te horen opnoemen. Het waren aangrijpende afscheidstaferelen. Je wist dat het erger zou worden, maar je wist niet hoe erg. Het was elke week weer verschrikkelijk. En dan ging de trein; voorgoed. Op de trein zat het bord “Westerbork-Auschwitz”. En daaronder stond “der Wagon leer zurück schicken”, om volgende week weer ongeveer duizend Joden op te halen. Het was een goed geoliede machine. De administratie klopte. Uit geen ander land zijn relatief zoveel Joden weggevoerd als uit Nederland. De Joodse Raad deed mee. En elke Jood, die geregistreerd was, werd zonder meer opgepakt. Kun je begrijpen, zegt de nieuwe vriend David van Barry dat ik me na de oorlog nergens meer wil laten registreren. Dat heeft me gered in de oorlog.

Wij bestonden op papier niet.

Als wij ons wel bij de Joodse Organisatie hadden aangemeld voor de oorlog. Dan stonden we ook ingeschreven en dan zouden we er vandaag niet geweest zijn. Daarom wil hij bij geen kerk horen. Ik geloof in God, net als Barry maar langs een heel bijzondere weg. We horen het fragmentarisch maar we zullen het later nog eens op papier zetten. “Wat doet u hier?”, hoor ik een stem, “dat is toch meneer Dorenbos”. En met grote schrik zie ik de heer Jan Westein uit Groningen. De hele week was ik op zoek naar hem, maar was zijn naam en adres vergeten en het lukte niet. En nu kijk ik hem in de ogen. Dat is niet bij elkaar te bedenken. Ik schrik ervan. Hoe is dit mogelijk. Ik wil eind mei dat grote

beeld uit Daniël weer op straat hebben in Hoogeveen, Assen, Leeuwarden en Groningen. We lezen Daniël in ons bijbelleesplan en ik ben er zo door geraakt. Het grote beeld geeft de volgorde van de rijken aan tot het rijk van de eindtijd en het rijk waaraan geen einde komt. Het rijk van recht en gerechtigheid. Het ene rijk zal na het andere opstaan en weer vallen. Opgaan, blinken en verzinken. En dan komt dat laatste rijk, dat zal al die andere rijken vermorzelen. Daniël moet de droom uitleggen en God legt hem de droom uit. Hij wordt de tweede man in het rijk van Nebukadnessar. De balling Daniël de tweede man. De gelovige Daniël die zich niet verontreinigt met de spijzen van de koning wordt de grootste man. Dan moeten ze allemaal alleen de koning aanbidden. Maar de vrienden van Daniël doen het niet. En ja hoor de vijanden komen aangesnel en daar gaan ze.

De vuren heet opgestookt. Verbranden zullen jullie.

Ze geven hun getuigenis. Wij zullen uw goden niet aanbidden. Ook al zullen wij verbranden wij zullen alleen de HERE onze God dienen. Met grote schrik ziet de koning vier mannen wandelen in de oven. Ze komen eruit. En ze worden hoog verheven. De koning wil dat de God van Daniël en zijn vrienden gediend wordt.

Daarna gebeurt iets dergelijks nog een keer. Men mag weer alleen de koning aanbidden. Maar Daniël bidt met open vensters naar Jeruzalem en smeekt zijn Here God, en daar gaat hij in de leeuwenkuil. Weg met hem. Het is een wet van Meden en Perzen. De koning kan niet slapen en gaat de volgende morgen kijken en roept Daniël. En Daniël roept: “de Here God heeft de muilen van de leeuwen toegesloten”. Geen letsel. En de anderen gaan dan de leeuwenkuil in en voordat ze de grond bereikt hebben worden ze al door de leeuwen uiteengescheurd. O God, wat een machtige God zijt gij. Daniël blijft zijn God dienen, zijn geboden onderhouden. Wijkt niet af. Doet zijn werk, maar verontreinigt zich niet aan het occulte heidense hof van de koning. Hij wordt omhoog getrokken door het wonder van God. Trouw en gehoorzaamheid zijn het devies in alle omstandigheden van je leven. Wat een machtig getuigenis.

Dan krijgt Daniël de nachtgezichten.

Hij schrikt bibberend en klapperend, maar de engel geeft hem kracht.

Hij doet schuldbelijdenis voor de zonden van zijn volk. Ze zitten in Babel, maar hij ontdekt dat God aan de profeet Jeremia heeft gezegd dat het volk na zeventig jaar weer terug zal keren. En dan doet hij belijdenis voor de zonden van het volk. Het is een machtig hoofdstuk, hoofdstuk negen. Dat moet je lezen. God heeft grote dingen gedaan voor Zijn volk. Hij heeft hen uit Egypte geleid. Hij leidt hen door de woestijn. Hij stopt het water van de Rode Zee en van de Jordaan Hij laat de muren van Jericho vallen. Grote legers deinzen terug. En dan gaat het volk toch de heidense goden achteraan. Wat wil je dan dat God doet? Waarom bekeren ze zich niet? Als ze kinderen gaan offeren aan de Moloch en als zelfs koning Salomo meedoet, dan wordt het rijk in tien en twee stammen gesplitst tot op vandaag toe. Wanneer ze het weer doen in de dagen van Jesaja en Jeremia dan moet het volk in ballingschap. Tot op vandaag toe. Ze keren nu terug in ongeloof. De wereld schudt, maar God doet grote wonderen.

Wat Hij belooft dat doet Hij.

Het zijn niet de gerechtigheden van ons, bidt Daniël, maar de barmhertigheden van U waarop we pleiten. O Here vergeef. O Here ontferm U. O Here treedt handelend op. En dan treedt de Here handelend op. Dan komt Gabriël en legt het hem uit. Dan komt Michaël en zegt dat hij aan het begin van de drie weken dat Daniël bidt en vast al wilde komen maar niet kon komen omdat hij moest strijden tegen de koning der Perzen. Een hevige strijd. Maar nu komt hij dan en spreekt over de dingen die gaan gebeuren in de eindtijd. Het gaat om wat in de eindtijd gebeurt. Het zijn machtige hoofdstukken. Het gaat allemaal om het eindresultaat dat God zelf dat laatste koninkrijk zal oprichten en dat God Zijn belofte houdt. Dat Zijn volk zal terugkeren in het land. Dat God handelend zal optreden. Het ene rijk tuimelt over het andere, maar het eindresultaat staat vast. Een eeuwig koninkrijk van recht en gerechtigheid. God zit op de troon. Daniël is Openbaring. Openbaring is een herhaling van Jezus aan Johannes wat er in de eindtijd gebeuren gaat.

We zien het voor onze ogen.

Met die boodschap moeten we de straat op. We stonden eerder met het vijf meter hoge beeld van br. Westein op het Binnenhof om op te roe-

pen tot bekering. Want in dit jammerdal met holocausten en verloeder-
ding van de maatschappij is er maar één oproep belangrijk. Bekeert u,
want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Geloof het evange-
lie. En dat is de centrale boodschap van Koning Jezus. Dat moet de cen-
trale boodschap van ons zijn vandaag. Niets meer en niets minder.
Temidden van afval en verloederding moeten we dit profetisch proclame-
ren in het licht van de wederkomst en het oordeel, Hebreëën 12 komt
naar voren. Messias Jezus volgen en doen wat hij zegt. Hij die zoveel
tegenspraak van zondaren tegen zich verdragen heeft. Hem achterna.
Geloof u het niet. Dan moet je het gewoon doen en de wonderen zullen
eraf springen. Hij roept en wij moeten komen. Prijs de Heer dat dat ge-
tuigenis ook vandaag mag klinken. Het zet ons steeds weer op de juiste
plaats om met kracht dat evangelie van het komende koninkrijk te bren-
gen zowel aan Jood als aan de Griek. Dat grote beeld trok veel bekijks
en de boodschap kwam over. Temidden van de eindstrijd en eindtijd
moeten we veel meer met dit beeld op stap. Prijs de Heer. Wat een be-
vestiging en bemoediging dat we elkaar hier ontmoeten tijdens de her-
denkingsbijeenkomst van de overlevenden van het concentratiekamp
Westerbork.

Zijn vrouw Bartha is Joodse

en zij is met haar hele familie van zeven personen opgepakt en via het
vreselijke kamp Vught en Westerbork naar Theresienstadt gebracht. Het
grote wonder is dat ze allemaal teruggekomen zijn. Broer Ben heeft er
een boekje over geschreven, een lesbief. We hebben het zojuist ge-
kocht. En ja hoor, vader moeder en de kinderen zien we in dit boekje.
“Elke dag sinds we opgepakt werden heeft de gemeente voor ons gebe-
den. Iedere dag. Meer dan twee jaar lang. Er was een muur van gebed
rondom ons. Dat heeft ons teruggebracht. Daarom zijn we hier. Mijn
broer en mijn twee zussen en ik. We komen hier altijd voor de herden-
king.” Het verhaal is zeer aangrijpend. Te veel om te vertellen. We
staan verbaasd te kijken over zoveel Goddelijke planning. We maken
een afspraak. Het staat vast. Het is fantastisch. Hier op deze historische
en emotionele plek wordt de oproep van Daniël beklonken. Het is alsof
we opgetild worden en de Here ons sterk erbij bepaald, dat Hij ons
leven leidt en dat wij in gehoorzaamheid moeten gaan. We moeten pro-
clameren. We moeten de straat op. We moeten aan de slag. We spreken

ook over de plannen voor het 300-jarig bestaan van St. Petersburg. Een bijbels panorama. O ja, waar is de ark, die was toch ook nagebouwd. Moeten we achteraan. We spreken het af. De Here is groot. Ik wil al die verhalen op papier hebben. Het moet een grote documentaire worden, op papier en op video. Het is een aangrijpende zaak. Het gaat om mensen. Ik blijf maar vertellen dat we wel kunnen denken, maar dat de treinen naar Auschwitz weer rijden.

De poort staat nog open.

Er is zoveel geweld in en buiten de moederschoot. Er is zoveel antisemitisme. We moeten te vuur en te zwaard de vervangingings theologische leugen ontmaskeren. Met wortel en tak uitroeien. Daar met verve mee doorgaan. Dat moet gebeuren. We zijn nog lang niet gereed. We moeten naast het herinneringscentrum in Westerbork een Actiecentrum Profetie is Profetie hebben om de profeten de profeten te laten. De volle waarheid prediken. Hoe durven we Koning Jezus beroven van zijn eigen profetie. We moeten een studiecentrum hebben. We moeten daarin investeren. We bidden er voor. We spreken erover. We worden er zo direct in bevestigd. We moeten de waarheid, de waarheid laten. We moeten de boer op. Here help ons. We zijn er nog lang niet. Ik deel mijn stuk “Wir haben nichts gelernt” uit. Ik zie het later in het Reformatorisch Dagblad staan. De treinen rijden.

We gaan weg. We zijn moe. We rijden door Assen.

Langs de synagoge waar de kerk bezit van heeft genomen, omdat de Joden toch weg waren. De kerk waar ik als gereformeerd vrijgemaakt jongetje na de kerkscheuring in 1944(!) ben opgegroeid. We rijden langs de synagoge van Hogeveen. Van het zelfde laken een pak. Alleen de kleine gebrandschilderde raampjes in Assen vertonen nog een Davidster. De gebrandschilderde ramen zitten nu ergens in een kibboets in Israël. De Joden zijn dood. De leugen-theologie leeft. Met deze verwarde emotionele ontboezemingen wil ik me vastketenen aan het monument in Westerbork om zolang te demonstreren en te schreeuwen en schuld belijden, totdat bij me zelf het gif van de valse dogma's van de jodenhatende vervangingstheologie uit me zijn gehaald is en ik gereinigd Koning Jezus in zijn volle profetische kracht ga aanbidden om dan

ook met des te meer kracht dat Woord der waarheid te proclameren dat heiliging en bekering uitwerkt. Waardoor abortus euthanasie, verslaving, porno en geweld en economische uitbuiting zullen doen verdwijnen. O Here God, vergeef ons. O Here God, ontferm u. O Here God, treed handelend op.

We groeten elkaar. We zijn er nog lang niet.

Er is nog ontzettend veel op te ruimen. We moeten eerst alles laten zakken. Om dan op te staan en te gaan. Here God wat een voorrecht om door U op zo krachtdadige wijze bij ons nekvel gepakt te worden. Here spreek en ik wil in gehoorzaamheid gaan.

Drs. L.P. Dorenbos,
voorzitter Stichting Schreeuw om Leven

april 2005

Ruitersweg 35-37, 1211 KT Hilversum
tel. 035-624-4352, fax 035-6249141
e-mail info@schreeuwomleven.nl
internet www.schreeuwomleven.nl

